

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Δύο ανέκδοτα τοῦ Βίσμαρκ. Κηρύσσω τὴν ἔναρξιν τῶν Βουλῶν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α' ἐπέρανε τὸν συντεταγμένον λόγον ὑπὸ τοῦ Βίσμαρκ διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως : « Ὁ Θεὸς ὑπαγορεύει ἡμῖν τὸ καθήκον μας ». — Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, εἶπεν ὁ Βίσμαρκ ὥστε ν' ἀκουσθῇς ὑπὸ τῶν παρισταμένων, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελεξε γέρον γραμματέα. Ἄλλοτε πάλιν ὁ αὐτοκράτωρ ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπουργόν του : — Ἡ Θεία Πρόνοια θὰ μᾶς ἀποθήσῃ. ! — Ναί, ἀλλ' ἄς τῆς δώσωμεν καιρὸν νὰ στεφθῇ.

Ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ τελευταίου μνηστορήματος τοῦ Ζολᾶ : Γάλλος κριτικὸς ἀναλύων τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Ζολᾶ, τὸ Ἀνθρώπινον κτήνος, ἀριθμεῖ τὰ ἐγκλήματα ὅσα διαπράττονται ἐν αὐτῷ ὡς ἐξῆς :

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Γρανμορέν, φονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ρουβῶ καὶ τῆς συζύγου του ἐν βαγονίῳ α' θέσεως. 1
 Ἡ κυρὰ Φασία δηλητηριάζεται βροδέως ὑπὸ τοῦ συζύγου της. 1
 Ἡ Λουίζεττα ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν ὁ Γρανμορέν, ἀποπειραθεὶς κατ' αὐτῆς βίαν. 1
 Ἡ Σεβερίνη Ρουβῶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της. 1
 Ἡ σύζυγος τοῦ ταμίου Δεβλὲ ἀποθνήσκει ἐξαναγκασμένη νὰ μετοικήσῃ. . 1
 Φονεύονται καὶ τραυματίζονται ἐν ἐκτροχιάσει. 15 31
 Ἡ Φλώρα αὐτοκτονεῖ ριπτομένη ἐπὶ τῶν τροχιῶν τοῦ σιδηροδρόμου. 1
 Διπλοῦς θάνατος τοῦ μηχανικοῦ Λαντιὲ καὶ τοῦ θερμαστοῦ Πεκὲ, οἵτινες προσπαθοῦντες νὰ σταματήσωσι τὴν ὁλοταχῶς κινουμένην ἀτμομηχανὴν πίπτουσιν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ κατασυντρίβονται. . . 2

Ἐν ὧν 23 31

Ἀληθῶς αἰμόσταγες βιβλίον !

Τὰ δάκρυα τῆς χήρας. Μίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν παρουσιάσθη εἰς τὸν δῆμαρχον μικροῦ οὐγγρικοῦ χωρίου χωρική πενηθοροῦσα, ἥτις μετὰ δακρύων ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν πρόσκαιρον ἐκταφὴν τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος συζύγου της. Ἡ χήρα ἦτο νεωτάτη

καὶ εὐμορφοτάτη ὁ μακαρίτης στρυφνότατον γερόντιον, τὴν δ' ἐκδήλωσις στοργῆς ἐκ μερῶν αὐτῆς ἐξέπληξε τὸν δῆμαρχον, ὅστις ἐζήτησε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς παραδόξου αἰτήσεως. Ἡ νέα χήρα τότε ἐξέμυστηρέυθη ὅτι καμμίαν στοργὴν δὲν εἶχε πρὸς τὸν μεταστάντα· εὐθὺς μάλιστα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἶχε μνηστευθῇ ἀχμαιοτάτον χωρικόν, μεθ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἐζήτηε τὴν ἐκταφὴν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου. Ἐζήτησε δὲ τότε ὅτι ὁ μακαρίτης εἶχε συλλέξῃ χρηματικόν τι ποσόν, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν εὐρέθη μετὰ τὸν θάνατόν του οὐδαμοῦ, ἦτο πιθανώτατον ὅτι ἔμεινεν ἐν τοῖς θυλακίοις του καὶ συνετάφη. Ὁ δῆμαρχος καὶ ἄλλοι χωρικοὶ ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μετ' ἀμφιβολίας, συμπεραίνοντες μᾶλλον ὅτι ἀλλαχοῦ ποῦ θὰ εἶχε κρύψῃ τὰ χρήματά του ὁ ἀποθανὼν καὶ ὅχι ἐν τῷ ἰδίῳ τάφῳ. Ἐν τούτοις ἡ ἄδεια ἐδόθη εἰς τὴν θρηνοῦσαν χήραν ὁ τάφος ἀπεκαλύφθη καὶ ἐρεῦνης γενομένης εἰς τὰ θυλάκια τοῦ νεκροῦ εὐρέθησαν εἰς κομβόδεμα ἀβλαβῆ τὰ χρήματα. Τότε ἡ χήρα ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ ἀπῆλθε χαίρουσα εἰς ἀντάμωσιν τοῦ μέλλοντος συζύγου.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Βλύχερ. Ὅτε ὁ Βλύχερ, ὁ νικητὴς τοῦ Βατερλώ, ἦτο ἀκόμη ὑπολοχαγὸς ἔτυχε νὰ πληγθῇ ὑπὸ σφαίρας κατὰ τὸν πόδα. Οἱ τότε χειρουργοὶ διὰ τῶν ἀτελῶν ἀκόμη μέσων τῆς ἐπιστήμης περιεργαζόμενοι τὴν πληγὴν, ἐπλάτυνον αὐτὴν καὶ ἤψανον τὴν αἱμορραγίαν ἀντὶ νὰ τὴν ἐλαττώσωσι, ἐφαίνοντο δὲ λίαν ἀνήσυχοι καὶ προσέδελπον ἀλλήλους κινουντες τὰς κεφαλὰς. Ὁ Βλύχερ ἀφοῦ ἀπαράχως ἀνέμενεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ ἀποτελεσμα, ἀπολέσας ἐπὶ τελους τὴν ὑπομονὴν ἐρωτᾷ ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἔκοπτε βαθύτερον διὰ μαχαιριδίου τὰς σάρκας : — Τί κάμνεις αὐτοῦ ; — Ζητοῦμεν σὴν σφαῖραν, ἀπαντᾷ ὁ ασκληπιᾶδης. — Καὶ αὐτοῦ τὴν ζητεῖτε τὴν σφαῖραν ; Δὲν μοῦ τό λέγετε τὴν ὥραν ; Τὴν σφαῖραν τὴν ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου. Καὶ ἐξαγαγὼν ἔρριπεν αὐτὴν μετ' ὀργῆς πρὸς τοὺς ἰατροὺς

Χαρτοπαίξια καὶ ποίησις. Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ γνωστοῦ γάλλου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ Μερῦ : Ὁ Μερῦ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦσαν προσκεκλημένοι εἰς τὸν οἶκον εὐγενοῦς τινος. Ἐκεῖ ὁ Μερῦ ἐστρώθη εἰς τὸ ἐκ α ρ ε μετὰ τινος κυρίου τὸν ὁποῖον τότε πρῶτον ἐγνώρισεν. Ὁ κύριος αὐτὸς τὸν ἐκέριξεν ἀλύπητα ὁ Μερῦ ἐπείσμονεν, ἔσκαζεν, ἀλλ' εἰς μᾶτην. Ὁ ἄλλος ἀτάραχος πάντοτε καὶ ψυχρότατος εἶχε φθάσῃ εἰς κέρδος 1500 φράγκων τὰ ὅποια ἐπαίζοντο ἐπὶ λόγῳ. Ὁ ἀτυχὴς συγγραφεὺς ἀπεγνωσμένος τότε λέγει : — Γὰ παίζομεν ὅλα ; — Ὅπως ἐπιθυμεῖτε ; ἀποκρίνεται εὐγενῶς ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Μερῦ παίζει διὰ τρεμοῦσης χειρὸς καὶ ἀλὶν ἁνέιν. Τρεῖς χιλιάδας φράγκων πῶς θὰ τὰς πληρώσῃ ! . . Ὁ οἰκοδεσπότης ὅστις παρεκολούθει μειδιών τὸ παίγνιον, παρεμβαίνει τότε καὶ λέγει πρὸς τὸν Μερῦ : — Φίλε μου, αἱ τρεῖς χιλιάδες φράγκων θὰ μετρηθοῦν εἰς τὸν κύριον εὐθὺς καὶ σὺ θὰ μοῦ τὰς χρεωσθῇς καὶ θὰ μοῦ τὰς πληρώσῃς ὅταν εὐκολυνθῇς, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον. — Ποῖον ; ἐρωτᾷ ὁ Μερῦ. — Ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ γράψῃς ἐξήντα στίχους περὶ ὧν τῶν προσκεκλημένων ἐδῶ ἀπόψε καὶ θὰ τοὺς πειράσῃς ὀλίγον ἢ θὰ τοὺς ἐπαίνεσῃς κατὰ τὴν ὁρεῖν σου. Ὁ ποιητὴς ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν πρὸ μικρᾶς τραπέζης καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀπέτεινε πρὸς τὴν ὁμήγουριν εὐφρέστατον στιχοῦργημα, ἐν μέσῳ γενικῶν ἐπαιρημάτων καὶ γελώτων. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ὁ οἰκοδεσπότης πλη-

σιάζει και σφίγγων την χεῖρα λέγει : — Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Μερύ' και τώρα μάθε ακόμη ὅτι δέν μου χρεωστεῖς τίποτε. Ὁ κύριος με τὸν ὁποῖον ἔπαιξε εἶνε ταχυδακτυλουργὸς και ἡμποροῦσε νὰ σὲ κερδίξῃ ἕως αὐριον. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μεταχειρισθῇ εἰς βάρος σου τὴν τέχνην του διὰ ν' ἀπολαύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἰδικήν σου. Ὁ Μερύ τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ταχυδακτυλουργόν : — Σὰς συγχάιρω, κύριε, λέγει, διὰ τὴν ἐπιτηδεότητά σας. Κάμνετε πραγματικῶς θαύματα. Καὶ τὸ μεγαλότερον δέν εἶνε ποῦ μ' ἐκερδίσατε, ἀλλὰ ποῦ μ' ἐκάματε νὰ χύσω κρὺνον ἰδρώτα με ὅλην αὐτὴν τὴν φορικτὴν ζέστην. Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν και ἡμεῖς ἐνταῦθα ὅτι ἑλλην ποιητὴς ἐκ τῶν συγχρόνων ἐπλήρωσέ ποτε πρὸς ἐκδοτὴν ἐφημερίδος διὰ στίχων ὅχι ψευδὲς ἀλλὰ πραγματικὸν χρέος χαρτοπαίγνιου.

Νέος ζωῶν. Ἐν ᾧ Ζωολογικῷ Κήπῳ τοῦ Λονδίνου ἐλήφθη ἐσχάτως ἐκ Νοτίου Ἀμερικῆς βάτραχος παράδοξος και νεοφανής. Ὁ βάτραχος αὐτὸς ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο με τὴν γάταν . . . ὅτι ἀρπάζει και τρώγει ποντικούς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιστημονικά. Ὁ Ἐδισὸν ἀνεκκίνωσεν ἐσχάτως εἰς γερμανὸν ἐπιστήμονα και φίλον αὐτοῦ ὅτι κατῴρωσε και νέας βελτιώσεις νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν φωνογράφον του, ὅπως ἀναδίδονται εὐκρινέστερον οἱ γεγραμμένοι ἤχοι.

Ἐκπαίδευσις. Αἱ συνταράσσουσαι νῦν τὴν Ἀγγλίαν ἀπεργίαι ἐπεξετάθησαν και μέχρις αὐτῶν τῶν σχολείων. Οἱ μαθηταὶ και αἱ μαθήτριαι ἐκπαιδευτηρίου τινὸς ἐν Βιρμιγγάμῃ, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν ἐργατῶν ἐκηρύξαν και αὐτοὶ ἀπεργίαν, ζητοῦντες περιορισμὸν τῶν διδάκτρων και τῶν ὠρῶν τῆς διδασκαλίας. Ἡ πρώτη των πρᾶξις πρὸς διατύπωσιν τῶν αἰτημάτων αὐτῶν ἦτο ἡ λιθοβολήσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

Δημόσια ἔργα. Ἐν Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας συνέστη ἑταιρία, ἥτις ἐζήτησε παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν ν' ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου εἶναι ἐκτισμένον νῦν τὸ ἀστεροσκοπεῖον, πύργον ὕψους 500 μέτρων, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ πύργου "Αἶφελ.

— Φιλοτιμηθέντες οἱ Γερμανοὶ ἐκ τῆς παρισινῆς ἐκθέσεως σκέπτονται νῦν περὶ προσεχοῦς τοιαύτης ἐν Βερολίνῳ. Κατ' αὐτὴν δέν θὰ ἰδρῶθῃ πύργος "Αἶφελ, ἀλλὰ βουρὸν ὁλόκληρον τεχνητόν, ὕψους χιλίων ποδῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὰ κτισθῶσι πάντα τὰ τῆς ἐκθέσεως κτίρια.

Θεατρικά. Μελετᾶται ἡ ἰδρῶσις πελωρίου θεάτρου ἐν Μιλάνῳ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέγεθος θὰ ὑπερβαίνει πάντα τὰ νῦν ὑπάρχοντα θεάτρα. Τὸ οἰκοδόμημα, πλὴν τῆς σκηνῆς, τῆς πλατείας και τῶν θεωρείων, θὰ περιλαμβάνῃ πλείστα παραρτήματα εὐρυχωρότατα, ἐστιατόρια, καφενεῖα, ἐντευκτήρια, ἀναγνωστήρια, αἰθούσας χοροῦ, λουτρά κτλ. Τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θεάτρου θ' ἀναλάβῃ μετοχικὴ ἑταιρία διαθέτουσα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἑκατομμύρια.

— «Ὁ Ταγχόυζερ» τοῦ Βάγνερ παρεστάθη ἐσχάτως ἐν Μαδρίτῃ και ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς παρὰ τῷ ἰσπανικῷ κοινῷ.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Δέκα χιλιάδες ὑποδηματοποιῶν ἐν Λονδίνῳ κατέλιπον τὴν ἐργασίαν ζητοῦντες παρὰ τῶν ἐργοστασιαρχῶν αὐξήσιν μισθοῦ.

— Ἐν Ἀκτομ τῆς Ἀγγλίας συνέστη ἑταιρία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κόμητος Ὑαλθορούχ, σκοποῦσα τὴν ἰδρῶσιν νοσοκομείου . . . τῶν ἱππῶν.

— Τρεῖς πυρκαϊαὶ ἐκραγεῖσαι ἡ μία μετὰ τὴν ἄλ-

λὴν ἐν Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας ἀπετέφρωσαν 2500 οἰκίας, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ὁποίων πλείστοι ἄνθρωποι ἐτάφησαν.

— Ἐν Β. Ἀμερικῇ φοβερὸς κυκλὼν ἐνσκήψας κατέστρεφεν ὁλόκληρον τμήμα τῆς πόλεως Λουϊβίλλης και ἄλλων πόλεων γειτονικῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κρημνισθεῖσων οἰκιῶν ἀνῆλθεν εἰς 2500 τῶν δὲ φονευθέντων κατοικῶν εἰς 1000 κατ' ἐλάχιστον. Ὁλόκληρα οἰκοδομήματα στερεῶς θεμελιωμένα, ἐργοστάσια και σταθμοὶ σιδηροδρόμων, κυριολεκτικῶς ἐξερριζώθησαν και ἐτινάχθησαν εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων θρυμματισθέντα.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ρωμαία κόρη, χαριεστάτη εἰκὼν τοῦ ἰταλοῦ ζωγράφου Τόμβα, τοῦ ὁποίου και ἕτερον ἔργον «ἡ Μαρία» ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ παρόντος τόμου.

Ὁ κύριός μου και ὁ θεός μου! εἶπε, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὁ δύσπιστος Θωμᾶς, ἅμα ὡς ἐπέστη ἐκ τοῦ τύπου τῶν ἡλῶν και τοῦ τραύματος τῆς λόγῃς περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην καθ' ἣν προσφέρει τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐν συντριβῇ καρδίας, ἀπεικόνισε ζωηρὰν και διχρητὴν ἐπὶ τῆς θόνης ὁ γερμανὸς ζωγράφος Δ. Φέλδμαν γνωστὸς και ἐξ ἄλλων καλίστων αὐτοῦ ἔργων.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Καλὴ συμβουλή. Παριστάνετο ἐν ὑπαιθρίῳ ἑλληνικῷ θεάτρῳ δρᾶμα, κατὰ τινὰ σκηνὴν τοῦ ὁποίου εἰς ἡθοποῖς ἀρπάζει μίαν ἡθοποιὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του και φέρει αὐτὴν εἰς τὸ παρασκήνιον Ἀλλ' ἐκείνη ἔτυχε πολὺσαρκος και ἐκεῖνος ἰσχνὸς και ἀδύνατος. Ὅταν ἦλθε λοιπὸν ἡ κρίσιμος στιγμή, ἐντείνει ὅλας τὰς δυνάμεις του, προσπαθεῖ νὰ τὴν σηκώσῃ, σφίγγεται, κοκκινίζει, ἰδρώνει . . . τίποτε! Τότε εἰς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ τοῦ φωνάζει : — Κάνε τὴν δυὸ δρόμους, ἀδερφέ!

Πολύτιμον ἐρέχρον. Ἀστειὸς διαβάτης εἰσέρχεται μετὰ σοβαρότητος εἰς ἐνεχυροδανειστήριον : — Ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ δανείσετε πενήντα δραχμάς; — Εὐχαρίστω, ἂν ἔχετε νὰ μὰς ἀφῆσετε ἀνάλγητον ἐνέχυρον ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. — Κ' ἐγὼ ἔτσι ἐννοῶ. ἔχω τρία δόντια βουλωμένα με χρυσόν. βγάλετέ μου τα, κρατήστε τα, και δότε μοι πενήντα δραχμάς!... Καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ζητοῦμεν συνήθως συγγνώμην ὅταν πρόκηται νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμνωμεν ὅταν ψευδῶμεθα.

✱

Ἡ ὄνειροπόλησις εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς ζωῆς.

✱

Δέν πρέπει νὰ κρίνῃ τις τὰ πράγματα ἐνὸς καιροῦ με τὰς ἰδέας ἄλλου καιροῦ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ δάλια γίνονται ἐνὸς εὐκολώτατα ἐὰν ποτίζονται συχνὰ αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ διὰ χλιαροῦ ὕδατος. Ὡστε οἱ φιλανθελὲς δύνανται ν' ἀποκτήσωσιν ἐν εὐοσμῶν ἄνθος ἐπὶ πλέον ἐκπληττοντες ἅμα και ἐκείνους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅτι ἡ δάλια ὅσον εὐμορφος και ἂν εἶνε ἑκαὶ μίαν μεγάλην ἑλλειψιν, τὴν ἑλλειψιν ἀρώματος.